

І. Сега, мамо, не можемъ никакъ да гледамъ ако и да са стараемъ да виждамъ.

М. Добрѣ, сыне мой: кажи ми, какво ти се вижда сестра ти Бленка?

І. Яко са вижда, каквото са виждаше сѣтринна, малкъ є блѣда: чини ми се че не є до толкъ добрѣ, и негли се оскорби, защото щеше да ны остави.

М. Но не гледашъ Бленка; нито, ако бѣха отворени очите ти, можеше да ѝ видишъ.

І. Можемъ обаче да представимъ точнѡ на уматъ си видатъ ѝ, мамо.

М. Можешъ ли да представишъ на уматъ си точнѡ, каквото са виждаше Петръ когато живѣеше?

І. Несомнѣннѡ, мамо, можемъ: гледамъ го сега да стои така, каквото обикнѡваше некогашъ да стои въ портата на баща си, когато ѝ отваждахъ да играемъ заедно съ него.

М. Гледашъ прочее малката ти сестра колто живѣе, така и содрѣжникатъ ти който умре подобнѡ гледашъ въ уматъ ти или каквото, говориме: сосъ очите на уматъ ти. Сега, Іованчо, кажи ми: ако можешъ